

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Co/85/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319201002
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2319201002.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXXX/X, C., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, pobočka Galanta, so sídlom Z. Kodálya 1629/488, Galanta, o zaplatenie 4.405,35 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 8C/11/2019-187 zo dňa 18. mája 2021, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 3.504,15 eur s úrokom z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 16.2.2018 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšku zamietnutie žaloby p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu prvoinštančných, odvolacích a dovolacích trov konania v rozsahu 56 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom priznal žalovanej voči žalobkyni právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím ustanovenia § 61 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení ku dňu začatia exekučného konania (ďalej aj „Exekučný poriadok“), s poukazom aj na procesné ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 20.9.2011 vydala žalovaná rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činné osobe nezaniklo povinné poistenie dňa 30.6.2010, ktoré bolo ústredím Sociálnej poisťovne potvrdené rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 5.12.2011 (nadobudlo právoplatnosť dňa 13.12.2011). Proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu podala žalobkyňa žalobu, ktorú Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/12/2012 zo dňa 19.9.2013 zamietol. Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. 1Sžo/59/2013 vydal dňa 18.11.2014 rozsudok, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/12/2012 zo dňa 19.9.2013 tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXXXX-X/XXXX zo dňa 5.12.2011 v spojení s rozhodnutím žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.9.2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (nadobudol právoplatnosť dňa 15.1.2015). Podľa názoru Najvyššieho súdu SR v zmysle § 15 ods. 6 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov advokát, ktorý vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže súčasne vykonávať advokáciu samostatne,

v združení, ako spoločník verejnej obchodnej spoločnosti alebo komanditnej spoločnosti, alebo ako konateľ inej spoločnosti s ručením obmedzeným. Slovenská advokátska komora vydala žalobkyni Osvedčenie č. 1697, ktorým bola zapísaná do zoznamu advokátov podľa zákona o advokácii dňa 1.10.2002. Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Trnava, oddiel: Sro, Vložka číslo: 25820/T, sa dňa 1.7.2010 žalobkyňa stala štatutárnym orgánom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária - A. C., E., D. X, C., ktorej jediným predmetom je poskytovanie právnych služieb. Ďalej bolo preukázané, že žalobkyni dňa 15.7.2010 zaniklo živnostenské oprávnenie, živnostenský list č. OŽP - A/2008/05239-00002, preto v zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. sa od 16.7.2010 nepovažuje za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. b) zákona o sociálnom poistení. Dňa 17.1.2012 Sociálna poisťovňa pobočka Galanta v konaní sp. zn. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX vydala rozhodnutie, na základe ktorého bolo žalobkyni za mesiace júl 2010 až december 2011 predpísané nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie, poistenie do rezervného fondu celkom v sume 3.504,15 eur. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa bola považovaná za fyzickú osobu, ktorá je samostatne zárobkovo činná, resp. má oprávnenie prevádzkovať živnosť. V tomto rozhodnutí tiež bolo konštatované, že Slovenská advokátska komora vydala žalobkyni Osvedčenie č. 1697, ktorým bola zapísaná do zoznamu advokátov podľa zákona o advokácii dňa 1.10.2002. Na základe uvedeného je žalobkyňa považovaná za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. c) zákona č. 310/2006 Z. z. V odôvodnení rozhodnutia žalovanej zo dňa 17.1.2012 sa uvádza: „V zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. (vo vzťahu k zákonu o advokácii) samostatne zárobkovo činnou osobou, je každá osoba zapísaná v zozname advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou a to bez ohľadu na formu výkonu advokácie (k 1.7.2010)“, preto účastníčke konania nezaniklo postavenie advokáta ako samostatne zárobkovo činnnej osoby podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa pobočka Galanta v konaní sp. zn. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX dňa 20.2.2015 vydala rozhodnutie, v ktorom určila, že samostatne zárobkovo činnnej osobe A. B. C. zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 15.7.2010, v odôvodnení ktorého poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/59/2013, že v zmysle § 15 ods. 6 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní advokát, ktorý vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným nemôže súčasne vykonávať advokáciu samostatne. V rozhodnutí sociálnej poisťovne zo dňa 20.2.2015 sa konštatuje, že žalobkyňa nie je od 1.7.2010 považovaná za samostatne zárobkovo činnú osobu, nakoľko od tohto termínu nebola oprávnená vykonávať advokáciu samostatne, pretože od 1.7.2010 sa stala konateľom spoločnosti Advokátska kancelária - A. C. E., D. X, C.. Dňa 26.3.2012 sa žalovaná ako oprávnená s nárokom obrátila na súdneho exekútora Mgr. Ľudovíta Zelísku, so sídlom Hlohovec, Podzámska 37, so žiadosťou o vykonanie exekúcie na sumu 3.504,15 eur voči povinnej A. B. C. s rozhodnutím Sociálnej poisťovne so sídlom Bratislava, pobočka Galanta č. k. XXX-XXXXXXXXXX-XX XX/XX zo dňa 17.1.2012, ako titulom. Okresný súd Galanta v konaní sp. zn. 15Er 464/2012, EX 744/2012 vydal dňa 30.3.2012 poverenie na exekúciu na vymoženie 3.504,15 eur a ďalších trov exekúcie. Podľa potvrdenia Slovenskej advokátskej komory zo dňa 20.2.2012 (čl. 12) spisu okresného súdu Galanta sp. zn. 15Er/464/2012, mohla žalobkyňa vykonávať advokáciu samostatne do 28.7.2010, od 29.7.2010 môže vykonávať advokáciu len v mene a na účet spoločnosti Advokátska kancelária - A. B. C., E.. Z vyúčtovania vykonaného súdnym exekútorom Mgr. Ľudovíta Zelískom v konaní EX 744/202 zo dňa 6.2.2018 vyplýva, že exekúcia bola skončená dňa 2.2.2018 uspokojením pohľadávky oprávneného na sumu 3.504,15 eur, trovy exekútora činili 901,20 eur.

4. Na základe vykonaného dokazovania právne okresný súd uzavrel, že zásada „restitutio in integrum statu quo antem“ je v exekučnom konaní zakázaná. Navrátenie do pôvodného stavu je totiž v exekučnom konaní vylúčené. Toto je jeden z dôvodov, prečo možno označiť rozhodnutie za konečné, nenávratné. Táto zásada nevylučuje, aby za podmienok ustanovených zákonom, došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní, a to za účelom napravenia nesprávností, ktoré vznikli. Ustanovenie § 61 Exekučného poriadku je vyjadrením zásady, že stav navodený exekučným konaním nie je možné vrátiť späť, čo znamená, že aj nezákonne realizovaná exekúcia má také právne následky, akoby bola realizovaná v súlade so zákonom. Žalovaná vymáhala pohľadávku evidovanú voči žalobkyni na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX vydaného v súlade s § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 572/2009 Z. z., § 152a zákona v znení neskorších predpisov a § 178 ods. 1 písm. a) ôsmy bod zákona č. 43/2004 Z. z. Voči rozhodnutiu žalobkyňa nepodalala odvolanie v zmysle § 215 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, nevyužila teda svoje zákonné právo, pričom o možnosti podať odvolanie voči rozhodnutiu bola poučená v časti „poučenie“. Rovnako žalobkyňa nevyužila právo v zmysle § 222 zákona

č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov - obnovu nedávkového konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi organizačná zložka Sociálnej poisťovne, ktorá vo veci rozhodla v poslednom stupni. Zanedbala využitie zákonných procesných ustanovení, keď zmeškala zákonné lehoty na podanie opravných prostriedkov. Žalobkyňa cestou nevhodných procesných prostriedkov - návrhom na vydanie platobného rozkazu chcela zvrátiť ukončené exekučné konanie. Sociálnej poisťovni sa plnilo na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX, ktoré nebolo zrušené. V súvislosti s nevyužitím zákonných prostriedkov obrany žalobkyne v konaní, ktoré bolo podkladom pre exekučný titul je nutné uviesť zásadu: „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. práva patria bdelym, ostražitým, opatrným, starostlivým, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou. To platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane možností podania opravných prostriedkov.

5. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď nárok na náhradu trov vznikol žalobkyne ako plne úspešnej strane sporu. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

6. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa, ktorým navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) CSP. Argumentovala tým, že napadnutý I. výrok považuje za arbitrárny, ústavne nekonformný (poukaz na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 499/2011, rozhodnutie ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 1737/08, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04), a nemajúci oporu v hmotnom práve, v rozpore s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/85/2013. V konaní bolo preukázané, že žalovaná nemá ani nikdy v minulosti nemala hmotnoprávny nárok na prijatie plnenia zo sociálneho poistenia, nakoľko sama vydala vlastné rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX dňa 20.2.2015, že od 1.7.2010 žalobkyňa nie je osobou povinne poistenou, a to v súvislosti s doručením rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžso/59/2013 zo dňa 18.11.2014, ktorý však žalovaná rešpektovala výlučne formálne, a napriek dvom rozhodnutiam, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalovaná nemá žiadne hmotné právo na prijatie plnenia zo sociálneho poistenia za obdobie od 1.7.2010 do 31.12.2011, pristúpila k nútenému výkonu rozhodnutia v roku 2017, teda v dobe, kedy mala riadnu vedomosť o existencii rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Okresný súd sa v konaní dôsledne nezaoberal časovou a vecnou súvislosťou týchto rozhodnutí, dôsledne sa nevysporiadal s otázkou existencie hmotnoprávneho nároku na plnenie a teda splnením zákonných podmienok na vydanie bezdôvodného obohatenia a vo veci nesprávne rozhodol. Nevysporiadal sa s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia, ktorým boli zrušené rozhodnutia žalovanej vo veci vyrubenia penále z vyššie špecifikovanej pohľadávky (predložené v konaní žalobkyňou), v ktorých nadriadený orgán žalovanej v odôvodnení uvádza, že napriek skutočnosti, že rozhodnutie na plnenie nie je možné napadnúť odvolaním alebo obnovou konania, je vo veci nutné prihliadnuť k rozsudku Najvyššieho súdu SR vydaného v tejto súvislosti medzi účastníkmi konania.

7. Žalovaná odvolanie nepodala, k odvolaniu žalobkyne sa vyjadrila a uviedla, že s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie sa stotožňuje. Ujma, ktorú žalobkyňa požadovala od žalovanej uhradiť, priamo súvisí s exekučným konaním EX 744/2012, ktoré bolo vedené na návrh žalovanej za účelom vymoženia pohľadávky, ktorú z titulu povinného nemocenského a dôchodkového poistenia žalovaná voči žalobkyne evidovala na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012. Dňa 20.9.2011 vydala žalovaná rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX, ktorým rozhodla, že žalobkyne ako samostatne zárobkovo činnéj osobe nezaniklo povinné poistenie dňa 30.6.2010, ktoré bolo ústredím Sociálnej poisťovne potvrdené rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX z 5.12.2011 (nadobudlo právoplatnosť 13.12.2011). Proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu podala žalobkyňa žalobu, ktorú Krajský súd v Trnave zamietol rozsudkom sp. zn. 14S/12/2012-52 z 19.9.2013, nakoľko žalobkyňa ani v priebehu odvolacieho konania ani v súvislosti s podanou žalobou nepredložila žiadne doklady a neosvedčila žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť zákonnosť a vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Dňa 27.1.2015 bol žalovanej doručený rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžso/59/2013 zo dňa 18.11.2014, ktorým bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/12/2012 zo dňa 19.9.2013 tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 5.12.2011 v spojení s rozhodnutím žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.9.2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (nadobudol právoplatnosť dňa 15.1.2015). Podľa názoru Najvyššieho súdu SR v zmysle § 15 ods. 6 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov advokát, ktorý vykonáva advokáciu ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, nemôže súčasne vykonávať

advokáciu samostatne, v združení, ako spoločník verejnej obchodnej spoločnosti alebo komanditnej spoločnosti, alebo ako konateľ inej spoločnosti s ručením obmedzeným. Slovenská advokátska komora vydala žalobkyni Osvedčenie č. 1697, ktorým bola zapísaná do zoznamu advokátov podľa zákona o advokácii dňa 1.10.2002. Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Trnava, oddiel: Sro, Vložka číslo: 25820/T, sa dňa 1.7.2010 stala žalobkyňa štatutárnym orgánom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária - A. C., E., D. X, C., ktorej jediným predmetom je poskytovanie právnych služieb. Dňa 15.7.2010 zaniklo žalobkyni živnostenské oprávnenie, živnostenský list č. OŽP -A/2008/05239-00002, preto v zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. sa od 16.7.2010 nepovažuje za samostatne zárobkovo činnú osobu podľa § 5 písm. b) zákona o sociálnom poistení. Na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR, žalovaná dňa 20.2.2015 vo veci zániku poistenia vydala rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX, ktorým žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniklo povinné nemocenské a dôchodkové poistenie dňa 15.7.2010. Vzhľadom na skutkový stav platný ku dňu 17.1.2012 a fakt, že žalobkyňa neinformovala žalovanú o podanej žalobe voči rozhodnutiu Sociálnej poisťovne ústredie č. XXXXX-X/XXXX-XX, evidovala žalovaná voči žalobkyni nedoplatok na poistnom na nemocenské poistenie, na starobné poistenie, na invalidné poistenie a poistnom do rezervného fondu solidarity za obdobie od 16.7.2010 do 31.12.2011 v celkovej sume 3.504,15 eur. Dňa 17.1.2012 vydala žalovaná rozhodnutie číslo XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX, ktorým žalobkyni predpísala ako povinne poistenej samostatne zárobkovo činnnej osobe za obdobie od 16.7.2010 do 31.12.2011 nedoplatok na poistnom na nemocenské poistenie, na starobné poistenie, na invalidné poistenie a poistnom do rezervného fondu solidarity za obdobie od 16.7.2010 do 31.12.2011 v celkovej sume 3.504,15 eur, ktoré bolo žalobkyni doručené doporučené do vlastných rúk (prevzal splnomocnenec) dňa 6.2.2012 a dňa 7.3.2012 nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. Voči rozhodnutiu č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 žalobkyňa nepodala odvolanie, ani návrh na obnovu konania v zákonom ustanovenej lehote, na základe ktorého by mohlo byť začaté nedávkové konanie. Na pojednávaní dňa 2.7.2019 žalobkyňa uznala nepodanie odvolania voči rozhodnutiu XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX s tým, že v čase jeho doručenia sa nachádzala mimo územia Slovenskej republiky (zahraničná dovolenka), avšak ani po návrate neinformovala žalovanú o podanej žalobe vo veci účasti na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení a nepodala ani návrh na obnovu konania (po uplynutí lehoty na podanie odvolania). Nakoľko žalobkyňa pohľadávku z titulu rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 neuhradila, podala žalovaná dňa 26.3.2012 návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorský úrad Mgr. Ľudovít Zeliska, Hlohovec. Exekučné konanie bolo vedené pod č. EX 744/2012. Žalobkyňa v odvolaní uvádza, že rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 sa týka zániku účasti na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení. V konaní o zániku účasti na povinnom nemocenskom a dôchodkovom poistení bolo na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžo/59/2013 zo dňa 18.11.2014 vydané rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.2.2015. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/59/2013 zo dňa 18.11.2014 nepojednával o rozhodnutí č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012, ktoré je právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Vzhľadom na túto skutočnosť bolo exekučné konanie a vymoženie dlžnej sumy vedené v zmysle platných právnych predpisov a žalovaná odmieta tvrdenie žalobkyne, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie. Po začatí exekučného konania na základe rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 podala žalobkyňa dňa 10.4.2012 námietky voči exekúcii, ohľadom ktorých žalovaná uviedla, že ich považuje za neopodstatnené vzhľadom na právoplatnosť exekučného titulu. Okresný súd Galanta o námietkach žalobkyne rozhodol uznesením č. k. 15Er/464/2012-35 zo dňa 11.7.2012 tak, že ich zamietol s odôvodnením, že exekučné konanie je vedené na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia a je vedené oprávnene. Dňa 5.11.2012 žalobkyňa postúpila Okresnému súdu Galanta návrh na odklad exekúcie, ktorý odôvodnila tým, že vo veci rozhodnutia Sociálnej poisťovne ústredie č. XXXXX-X/XXXX-XX bola z jej strany podaná žaloba vedená na Krajskom súde v Trnave sp. zn. 14S/12/2012 a v prípade rozhodnutia súdu v prospech žalobkyne by sa (podľa jej názoru) rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom stalo neúčinným. Okresný súd uznesením č. k. 15Er/464/2012-84 zo dňa 25.10.2013 odklad exekúcie povolil do právoplatného skončenia konania sp. zn. 14S/12/2012. Dňa 14.1.2013 žalobkyňa podala opätovne námietky voči exekúcii a trovám exekúcie, ktoré okresný súd uznesením č. k. 15Er/464/2012-87 zo dňa 28.3.2014 zamietol. Dňa 29.3.2016 bolo žalovanej doručené oznámenie okresného súdu zo dňa 15.3.2016, že exekučné konanie EX 744/2012 pokračuje, nakoľko rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžo/59/2013 zo dňa 18.11.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 15.1.2015, avšak predmetom žaloby nebolo rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012, ktoré je exekučným titulom v konaní EX 744/2012. Dňa 23.3.2016 podala žalobkyňa na okresnom súde žalobu voči žalovanej o určenie, že priznané právo

rozhodnutím č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 neexistuje, vo veci ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 30C/142/2016-33 zo dňa 22.8.2016 o zastavení konania (z dôvodu späťvzatia žaloby podaním zo dňa 16.8.2016). Na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR, bolo dňa 20.2.2015 v novom prejednaní vo veci zániku poistenia, pobočkou Sociálnej poisťovne Galanta vydané rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.5.2015 o tom, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnéj osobe zaniklo povinné nemocenské a dôchodkové poistenie dňa 15.7.2010. Rozsudok Najvyššieho súdu SR pojednával o rozhodnutí žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.9.2011 v spojitosti s rozhodnutím odvolacieho orgánu žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 5.12.2011 a nie o rozhodnutí č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012. Dňa 19.4.2017 bolo žalovanej doručené podanie žalobkyne, v ktorom žalovaná žiadala o zastavenie exekučného konania a výmaz zo zoznamu dlžníkov, pričom dôvodila rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžso/59/2013 zo dňa 18.11.2014. Dňa 24.5.2017 prevzala žalobkyňa písomné stanovisko k výzve, v ktorom Sociálna poisťovňa uviedla, že exekučný titul, na základe ktorého je vedené exekučné konanie EX 744/2012 je právoplatným exekučným titulom, ktorý nebol zrušený a žalovaná teda nepodá návrh na zastavenie konania. Dňa 12.6.2017 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie zrážkami zo mzdy žalobkyne, ktorá dňa 30.6.2017 ukončila pracovný pomer u zamestnávateľa. Dňa 6.7.2017 vydal súdny exekútor exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Dňa 28.6.2017 podala žalobkyňa na úrad súdneho exekútora návrh na zastavenie exekučného konania a dňa 9.8.2017 návrh na vylúčenie veci z exekúcie. Na výzvu Okresného súdu Galanta bolo písomné stanovisko žalovanej k návrhom žalobkyne doručené okresnému súdu dňa 7.12.2017. Žalovaná navrhovala zamietnuť návrh žalobkyne na zastavenie exekúcie i návrh na vylúčenie veci z exekúcie. Dňa 6.2.2018 boli vymožené finančné prostriedky poukázané na účet žalovanej a toho istého dňa vypracoval súdny exekútor oznámenie o vymožení. Dňa 8.2.2018 bolo žalovanej doručené podanie žalobkyne - výzva na úhradu pohľadávky vo výške 4.351,56 eur, ktorá je rozdiel medzi celkom vymáhanou istinou (3.504,15 eur podľa exekučného titulu) vrátane trov exekučného konania a čiastkovo úhradou pohľadávky, ktorú žalobkyňa realizovala v r. 2015 vo výške 53,79 eur. Podľa názoru žalobkyne je táto suma bezdôvodným obohatením žalovanej. V písomnom stanovisku k uvedenej výzve sa žalovaná vyjadrila tak, že uvedená suma bola vymožená v exekučnom konaní vedenom na základe právoplatného exekučného titulu, čo v oznámení zo dňa 15.3.2016 potvrdil aj okresný súd. Žalovaná vymáhala pohľadávku evidovanú voči žalobkyni na základe rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 vydaného v súlade s ustanovením § 144 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 572/2009 Z. z., § 152a zákona v znení neskorších predpisov a § 178 ods. 1 písm. a) ôsmy bod zákona č. 43/2004 Z. z., voči ktorému žalobkyňa nepodala odvolanie v zmysle § 215 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Nevyužila teda svoje zákonné právo, pričom o možnosti podať odvolanie voči rozhodnutiu bola poučená v časti „poučenie“. Žalobkyňa rovnako nevyužila svoje právo v zmysle ustanovenia § 222 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov - obnovu nedávkového konania povolí na návrh účastníka konania alebo nariadi organizačná zložka Sociálnej poisťovne, ktorá vo veci rozhodla v poslednom stupni. Žalobkyňa zanedbala využitie zákonných procesných ustanovení, zmeškala všetky zákonné lehoty na podanie opravných prostriedkov a cestou podania návrhu na vydanie platobného rozkazu sa snažila navrátiť pôvodný stav pred exekúciou, keďže neuspela opakovanými námietkami voči exekúcii a návrhmi na zastavenie exekúcie a žije v domnienke, že exekúcia bola neoprávnená a neodôvodnená. V exekučnom konaní platí zásada zákazu návratu do pôvodného stavu § 61 zákona č. 233/1995 Z. z. (restitutio in integrum). V prípade, že dôjde k vykonaniu exekúcie, hoci sa neskôr ukáže, že exekúcia nemala byť vykonaná, nemožno už vykonaný exekučný úkon zrušiť. Sociálnej poisťovni ako žalovanej sa plnilo na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012, ktoré nebolo zrušené ani napadnuté, právny dôvod neodpadol. Rozhodnutím žalovanej zo dňa 20.2.2015 zanikla žalobkyni účasť na poistení, nie však povinnosť plniť žalovanej na základe rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex officio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom zopakoval dokazovanie obsahom listín predložených už súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnutý

rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnuté vo veci samej čiastočne zmeniť postupom podľa § 388 CSP a čiastočne potvrdiť postupom podľa § 387 CSP.

9. Žalobkyňa sa žalobou voči žalovanej domáha zaplata sumy 4.405,35 eur (pozostávajúca zo sumy 3.504,15 eur ako nedoplatok na poistnom, zo sumy 901,20 eur ako trovy exekútora), úroku z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 4.405,35 eur od 9.8.2017 do zaplata.

10. Rozsudkom (prvým v poradí) č. k. 8C/11/2019-84 zo dňa 1.8.2019 súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.405,35 eur, úrok z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 4.405,35 eur od 9.8.2017 do zaplata, II. výrokom priznal žalobkyni voči žalovanej právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.

11. Uznesením č. k. 9Co/203/2019-141 zo dňa 30.6.2020 odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (prvý v poradí) zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie uložil v ďalšom konaní riadiť sa právnym názorom odvolacieho súdu v odsekoch 13 a 14 (§ 391 ods. 2 CSP), opätovne komplexne i s prihliadnutím na argumenty predostreté v odvolacom konaní posúdiť uplatnený nárok žalobkyne, za tým účelom v potrebnom rozsahu vykonať dokazovanie, výsledky celého konania potom náležite zhodnotiť, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, výsledky dokazovania posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení (s ich uvedením) a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

12. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

13. Odvolací súd rozsudkom č. k. 10Co/88/2021-231 zo dňa 19.10.2022 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie (druhý v poradí) potvrdil, II. výrokom žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

14. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4Cdo/88/2023-298 zo dňa 30.4.2025 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pretože (prejudiciálne) neriešil otázku existencie resp. neexistencie hmotnoprávneho nároku žalovanej na plnenie. Z predložených rozhodnutí žalovanej pritom jednoznačne vyplýva, že povinnosť na plnenie poistného žalobkyni skončila dňa 15. júla 2010, preto nárok na zaplata poistného za obdobie od 16. júla 2010 do 31. decembra 2011 žalovanej nevznikol, pretože žalobkyňa od 15. júla 2010 nebola povinne poistená, a teda dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve. S ohľadom na uvedené dovolací súd skonštatoval nesprávnosť právnych záverov odvolacieho súdu vo vzťahu k naplneniu zákonných predpokladov pre bezdôvodné obohatenie v danom prípade a odklon od judikátu R 74/2019. Argumentácia súdov nižších inštancií, že ustanovenie § 61 Exekučného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu „že navrátenie do predošlého vzťahu je v exekučnom konaní vylúčené“ neobstojí, pretože táto zásada „...znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté. Uvedená zásada však nevylučuje, aby za podmienok ustanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí“ (viď rozhodnutie najvyššieho súdu z 14. októbra 2008 sp. zn. 5MCdo/5/2008).

15. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

16. Potom, čo sa v dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. k. 4Cdo/88/2023-298 zo dňa 30.4.2025 vec stala opäť predmetom odvolacieho konania, neboli stranami doručené ďalšie vyjadrenia.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne I. výrokom žalobu zamietol (suma 4.405,35 eur, úroku z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 4.405,35 eur od 9.8.2017 do zaplata), II. výrokom priznal žalovanej voči žalobkyni právo na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

18. Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

19. S poukazom na cit. ust. § 390 CSP a skutočnosť, že rozsudok vo veci samej bol už odvolacím súdom zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (a následne aj rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený dovolacím súdom uznesením Najvyššieho súdu SR označeného v odseku 14), odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie (druhý v poradí), a tiež s poukazom na dôvodnosť niektorých odvolacích námietok (napr. o nesprávnom právnom posúdení), odvolací súd na zopakovanie a doplnenie dokazovania nariadil vo veci odvolacie pojednávanie (§ 385 CSP).

20. Na odvolacom pojednávaní dňa 18.2.2026, na ktoré sa žalobkyňa ospravedlnila a súhlasila s pojednávaním bez jej účasti, odvolací súd zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a v záujme predvídateľnosti svojho rozhodnutia postupoval podľa § 181 ods. 2 v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

21. Odvolací súd zopakoval na odvolacom pojednávaní dňa 18.2.2026 dokazovanie oboznámením rozhodnutím žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 (čl. 4), rozhodnutím žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.2.2015 (čl. 6), vyúčtovaním č. 19/2018 v spise Ex 744/2012 zo dňa 6.2.2018 (čl. 7), rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/59/2013 zo dňa 18.11.2014 (čl. 8), návrhom žalobkyne na zastavenie exekúcie sp. zn. EXS 744/2012 zo dňa 26.6.2017 (čl. 19), oznámením o vymožení pohľadávky k sp. zn. EX 744/2012 zo dňa 6.2.2018 vrátane vyúčtovania a prehľadu platieb (čl. 34-35), rozhodnutím žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 s vyznačenou právoplatnosťou dňa 7.3.2012 vrátane prílohy a doručky (čl. 39), uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 15Er/646/2012-35 zo dňa 11.7.2012 (čl. 40), uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 15Er/646/2012-84 zo dňa 25.10.2013 (čl. 43), uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 15Er/646/2012-87 zo dňa 28.3.2014 (čl. 46), oznámenie Okresného súdu Galanta zo dňa 15.3.2016 Sociálnej poisťovni so sídlom v Bratislave (čl. 49), uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 30C/142/2016-33 zo dňa 22.8.2016 (čl. 60), prípisom - posledná výzva na zastavenie exekučného konania a vymazania zo zoznamu dlžníkov k číslu: XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 11.4.2017 (čl. 61), stanoviskom Sociálnej poisťovne zo dňa 18.5.2017 adresovanom žalobkyňi + doručka (čl. 62-63), návrhom A. B. C. na zastavenie exekúcie podľa ust. § 61k zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov- k sp. zn. EX 744/2012 zo dňa 26.6.2017 s podacou pečiatkou (čl. 64-66), návrhom na vylúčenie veci z exekúcie podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. k sp. zn. Ex 744/2012 zo dňa 6.8.2017 (čl. 67), stanoviskom Sociálnej poisťovne k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie a k návrhu na vylúčenie veci z exekúcie zo dňa 4.12.2017 (čl. 68-69), Výzvou A. B. C. žalovanej na úhradu pohľadávky vo výške 4.351,56 eur zo dňa 5.2.2018 s pečiatkou doručenia žalovanej dňa 8.2.2018 (čl. 70), odpoveďou Sociálnej poisťovne na výzvu na úhradu pohľadávky zo dňa 19.2.2018 (čl. 71-72), rozhodnutím Ústredia Sociálnej poisťovne zo dňa 29.4.2021 (čl. 179-182), spisom Okresného súdu Galanta sp. zn. 15Er/464/2012 (návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 26.3.2012 na čl. 2, poverením súdneho exekútora zo dňa 30.3.2012 na čl. 7, prípisom – námietky voči trovám exekúcie zo dňa 20.4.2012 na čl. 13, uznesením okresného súdu č. k. 15Er/464/2012-35 zo dňa 11.7.2012 na čl. 35, prípisom – návrh na odklad exekúcie zo doručeným okresnému súdu dňa 5.11.2012 na čl. 40, prípisom – námietky voči exekúcii a trovám exekúcie zo dňa 10.1.2013 na čl. 65, uznesením okresného súdu č. k. 15Er/464/2012-84 zo dňa 25.10.2013 na čl. 84, uznesením okresného súdu č. k. 15Er/464/2012-87 zo dňa 28.3.2014 na čl. 87, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/12/2012-52 zo dňa 19.9.2013 na čl. 103, oznámením okresného súdu zo dňa 15.3.2016 + doručka na čl. 111-112, vrátením poverenia zo dňa 6.2.2018 na čl. 153, vyúčtovaním č. 19/2018 v spise Ex 744/2012 zo dňa 6.2.2018 na čl. 154), výpoveďou žalobkyne na pojednávaní dňa 2.7.2019 (zápisnica o pojednávaní na čl. 80), z ktorej vyplynulo, že žalovaná núteným výkonom zrazila z účtu žalobkyne peňažné prostriedky, na ktorých plnenie nemala právny nárok s poukazom na rozhodnutie žalovanej o zániku postenia zo dňa 20.2.2015 (v období od júla 2010 do decembra 2011). Žalovanú viackrát žiadala o zastavenie exekúcie, nakoľko táto prebieha na základe nezákonného rozhodnutia. Potvrdila, že voči rozhodnutiu o plnení, na základe ktorého sa viedlo exekučné konanie nebol podaný riadne opravný prostriedok, nakoľko v uvedenom čase bola v zahraničí na 3-týždňovej dovolenke, predmetné rozhodnutie nebolo doručené do vlastných rúk, ale bolo prevzaté splnomocnencom, z tohto dôvodu došlo k zmeškaniu lehoty na podanie opravného prostriedku, čo v nadväznosti vylúčilo aj podanie opravného mimoriadneho

prostriedky návrhu na obnovy konania. Rešpektuje rímsku zásadu, zásadu Jus ex in iuria non uritum, t. z., že bezprávia nemôže vzniknúť právo. T. z. že z protiprávneho konania resp. z porušenia zákona nemôže vzniknúť a byť založené iné právo. Žalovanej nevznikol právny nárok na plnenie v zmysle rozhodnutia, ktoré sa stalo exekučným titulom. V exekučnom konaní podala dňa 22.6.2017 návrh na zastavenie exekúcie s odôvodnením, ktoré je obsahom žaloby, ktoré bolo postúpené povinnej dňa 30.11.2017, teda po 5 mesiacoch, o ktorom nebolo rozhodnuté. Bez tohto rozhodnutia boli núteným výkonom zrazené prostriedky z účtu už v auguste 2017, teda ešte pred doručením návrhu na zastavenie exekúcie oprávnenej, ktorej kompetencii bolo exekučné konanie na jej návrh zastaviť. Toto peňažné plnenie následne exekútor zaslal až začiatok nového roku 2018, výpoveďou žalovanej na pojednávaní dňa 2.7.2019 (zápisnica o pojednávaní na čl. 81), z ktorej vyplýva, že sa pridržiava podaného odporu, exekučné konanie bolo vedené voči žalobkyni na základe rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX, ktoré nebolo zrušené, je právoplatným a vykonateľným exekučným titulom. Exekučné konanie bolo vedené oprávnene a dôvodne.

22. V konaní nebolo sporné ani pred odvolacím súdom (ktorý zopakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 18.2.2026), že rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.9.2011, ktorým rozhodla žalovaná, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo povinné poistenie dňa 30.6.2010, bolo rozhodnutím ústredia Sociálnej poisťovne č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 5.12.2011, potvrdené. Proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho orgánu podala žalobkyňa žalobu, ktorú Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/12/2012 zo dňa 19.9.2013 zamietol, pričom Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1Sžso/59/2013 zo dňa 18.11.2014 zmenil rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/12/2012 zo dňa 19.9.2013 tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č. XXXXX-X/XXXX zo dňa 5.12.2011 v spojení s rozhodnutím žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.9.2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie (rozsudok NS SR nadobudol právoplatnosť 15.1.2015). Sociálna poisťovňa pobočka Galanta rozhodnutím č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.2.2015 rozhodla, že samostatne zárobkovo činnnej osobe A. B. C. zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 15.7.2010. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012 predpísala žalobkyni za mesiace júl 2010 až december 2011 nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie, poistenie do rezervného fondu celkom v sume 3.504,15 eur. Návrhom na výkon exekúcie doručeným súdnemu exekútorovi Mgr. Ľudovíta Zelísku dňa navrhla vykonanie exekúcie na sumu 3.504,15 eur voči povinnej A. B. C. titulom rozhodnutie Sociálnej poisťovne so sídlom Bratislava pobočka Galanta č. XXX-XXXXXXXXXX-XX XX/XX zo dňa 17.1.2012. Okresný súd Galanta v konaní sp. zn. 15Er 464/2012, EX 744/2012 vydal dňa 30.3.2012 pre súdneho exekútora Mgr. Ľudovíta Zelísku poverenie na exekúciu na vymoženie 3.504,15 eur a ďalších trov exekúcie voči žalobkyni. Prípisom zo dňa 20.4.2012 podala žalobkyňa námietky voči exekúcii, ktoré Okresný súd Galanta uznesením č. k. 15Er/464/2012-35 zo dňa 11.7.2012 zamietol. Prípisom doručeným okresnému súdu dňa 5.11.2012 žalobkyňa podala návrh na odklad exekúcie, ktorý bol uznesením okresného súdu č. k. 15Er/464/2012-84 zo dňa 25.10.2013 povolený do právoplatného skončenia konania sp. zn. 14S/12/2012. Dňa 14.1.2013 žalobkyňa podala opätovne námietky voči exekúcii a trovám exekúcie, ktoré okresný súd uznesením č. k. 15Er/464/2012-87 zo dňa 28.3.2014 zamietol. Dňa 21.3.2016 bolo žalovanej doručené oznámenie okresného súdu zo dňa 15.3.2016, že exekučné konanie EX 744/2012 pokračuje, nakoľko rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžso/59/2013 zo dňa 18.11.2014 nadobudol právoplatnosť dňa 15.1.2015, avšak predmetom žaloby nebolo rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012, ktoré je exekučným titulom v konaní EX 744/2012. Dňa 23.3.2016 podala žalobkyňa na okresnom súde žalobu voči žalovanej o určenie, že priznané právo rozhodnutím č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.01.2012 neexistuje, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 30C/142/2016-33 zo dňa 22.8.2016 tak, že konanie zastavil. Dňa 12.6.2017 vydal súdny exekútor upovedomenie o začatí exekúcie zrážkami zo mzdy žalobkyne, ktorá dňa 30.6.2017 ukončila pracovný pomer u zamestnávateľa. Dňa 6.7.2017 vydal súdny exekútor exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazáním pohľadávky z účtu v banke. Dňa 28.6.2017 podala žalobkyňa na úrad súdneho exekútora návrh na zastavenie exekučného konania a dňa 9.8.2017 návrh na vylúčenie veci z exekúcie. Dňa 7.12.2017 doručila žalovaná na výzvu Okresného súdu Galanta stanovisko k návrhom žalobkyne na zastavenie exekúcie a na vylúčenie veci z exekúcie doručené okresnému súdu dňa 7.12.2017. Dňa 8.2.2018 bolo žalovanej doručené podanie žalobkyne (výzva na úhradu pohľadávky vo výške 4.351,56 eur zo dňa 5.2.2018). Listom zo dňa 19.2.2018 (doručeným žalobkyni dňa 22.2.2018) Sociálna poisťovňa na výzvu žalobkyne na úhradu pohľadávky vo výške 4.351,56 eur reagovala tak, že ju považuje za neopodstatnenú, potvrdila, že na účet prijala vymoženú sumu 3.450,36 eur dňa 8.2.2018. Podľa vyúčtovania vykonaného súdnym exekútorom Mgr. Ľudovíta

Zelískom v konaní EX 744/202 zo dňa 6.2.2018 bola exekúcia skončená uspokojením pohľadávky oprávneného sumou 3.504,15 eur, trovami exekútora 901,20 eur (ktoré pozostávajú z odmeny exekútora vo výške 841,20 eur + náhrady hotových výdavkov 60,- eur). V podaní zo dňa 12.7.2021 – vyjadrenie k odvolaniu (čl. 214) žalovaná potvrdila, že žalobkyňa v roku 2015 uhradila sumu 53,79 eur.

23. Žalobkyňa uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

24. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ustanovenia neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ustanovenia podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

25. Predmetom konania je nárok žalobkyne na vrátenie peňažného plnenia v žalovanej sume (4.405,35 eur s príslušenstvom), ktoré plnila žalovanej nútene formou exekúcie vykonanej na základe exekučného titulu (rozhodnutie žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012, ktorým predpísala žalobkyňi za mesiace júl 2010 až december 2011 nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie, poistenie do rezervného fondu celkom v sume 3.504,15 eur), pričom žalovaná (následne) vydala rozhodnutie č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.2.2015, ktorým rozhodla, že samostatne zárobkovo činnéj osobe A. B. C. zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 15.7.2010. Rozhodnutie súdu prvej inštancie (zamietnutie žaloby) spočíva primárne na závere, že Sociálnej poisťovni (žalovanej) sa plnilo na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012, ktoré nebolo doposiaľ zrušené.

26. Podľa § 61 Exekučného poriadku navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

27. Ustanovenie § 61 Exekučného poriadku vyjadruje zásadu, že „navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené“, avšak zásada“...znamená, že právne pomery niekoho iného ako účastníka konania, ktoré exekúciou vznikli, nemôžu byť exekúciou dotknuté. Uvedená zásada však nevylučuje, aby za podmienok ustanovených zákonom došlo k zrušeniu rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní s cieľom napraviť nesprávnosti týchto rozhodnutí“ (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5MCdo/5/2008).

28. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

29. Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

30. Podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „Občiansky zákonník“) kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať, ods. 2 Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

31. Podľa § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

32. Podľa § 458 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

33. Bezdôvodné obohatenie je v ustanovení § 451 Občianskeho zákonníka konštruované ako predmet plnenia, ktorý sa má vydať. V odseku 1 je prítom vyjadrená všeobecná zásada, že ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. V odseku 2 tohto ustanovenia je vymedzený pojem bezdôvodného obohatenia. Zákon v tomto ustanovení uvádza štyri formy bezdôvodného obohatenia (piata je obsiahnutá v § 454). Teda podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Účelom citovanej právnej úpravy je predovšetkým zabrániť vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Ak však už bezdôvodné obohatenie vzniklo, právna úprava zabezpečuje povinnosť jeho vydania. Povinným (zodpovedným subjektom) na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, kto sa bezdôvodne obohatil. Oprávneným subjektom, t. j. v prospech ktorého sa vydanie takéhoto obohatenia má uskutočniť, je ten, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

34. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Napokon, že nejde o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 92/2010 z 19. januára 2012).

35. Závazok vydať bezdôvodné obohatenie vo všeobecnosti nevzniká v dôsledku protiprávnosti, ale vzniká mimozmluvne za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nie je viazaný na splnenie subjektívnych predpokladov a má ju každý, kto sa na úkor iného obohatí; stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu, alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva (pravda, v niektorých prípadoch bude tvoriť právnu skutočnosť zakladajúcu bezdôvodné obohatenie protiprávne, prípadne aj zavinené protiprávne správanie obohateného). Znak „bezdôvodnosti“ obohatenia nie je výlučne otázkou výkladu; ustanovenia § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka vymedzujú prípady bezdôvodného obohatenia taxatívne spôsobom, ktorý výkladu neoponecháva veľký priestor. Jeho právna úprava neplní sankčnú (a tým ani preventívnu) funkciu a jeho pôsobenie je čisto reparačné a sledujúce morálnu zásadu spravodlivosti, aby sa nikto neobohatil na úkor iného (porovnaj ustanovenie § 456 Občianskeho zákonníka, ktoré neumožňuje ponechať si neprislúchajúci prospech dokonca ani v prípade, že ten, komu prináleží nie je známy).

36. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám (§ 454 Občianskeho zákonníka), pozri rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/85/2013.

37. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (otázka naplnenia ktorej skutkovej podstaty podľa odvolacieho súdu rezonovala v preskúmvanej veci), dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje právne účinky. Majúc ale na zreteli, že bezdôvodné obohatenie vzniká za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok, a teda na jeho vznik stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu, alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva, súdu rozhodujúcemu o žalobe na splnenie povinnosti na jeho vydanie naisto nepostačuje zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené (nie je rozhodujúce, či plnenie bolo dobrovoľné alebo bolo vymožené v exekučnom konaní), bolo následne zrušené, resp. došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil

povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve (porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2011, sp. zn. 5MCdo/17/2009).

38. Podľa judikátu R 74/2019 „Ten, komu bolo plnené na základe rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené alebo stratilo podľa procesných predpisov účinky, sa bezdôvodne obohacuje len vtedy, ak právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej, bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo, bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť“. Zároveň v odseku 10 Najvyšší súd SR uviedol: „Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol (otázka naplnenia ktorej skutkovej podstaty podľa odvolacieho súdu rezonovala v preskúmvanej veci), dopadá na tie prípady, kedy v čase poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti odpadol, stratil svoje právne účinky. Majúc ale na zreteli, že bezdôvodné obohatenie vzniká za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok, a teda na jeho vznik stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu, alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva, súdu rozhodujúcemu o žalobe na splnenie povinnosti na jeho vydanie naisto nepostačuje zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené (nie je rozhodujúce, či plnenie bolo dobrovoľné alebo bolo vymožené v exekučnom konaní), bolo následne zrušené, resp. došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve (porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2011, sp. zn. 5MCdo/17/2009)“. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. apríla 2014 sp. zn. 7Cdo/85/2013).

39. Podľa právnej vety nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. februára 2017 sp. zn. II. ÚS 18/2016-78 „Zrušenie právoplatného rozhodnutia deklaratórnej povahy nezakladá bez ďalšieho právo strany v konaní na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Zrušenie právoplatného rozsudku by založilo samo osebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky“.

40. Vo vzťahu k otázke definovania charakteru zrušeného rozhodnutia odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 zo dňa 13.2.2013, v ktorom ústavný súd upriamil pozornosť na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 30Cdo/3810/2007 konštatoval, že bezdôvodným obohatením je aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. V zmysle tohto rozhodnutia: „Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením“.

41. V spore o vydanie bezdôvodného obohatenia nesie žalobca bremeno tvrdenia, že mu vzniklo právo požadovať poskytnuté plnenie naspäť a žalovanému povinnosť takéto plnenie vrátiť, teda musí preukázať, že k získaniu majetkového prospechu na strane obohateného (žalovaného) došlo na základe právnych skutočností, ktoré sú výslovne uvedené v zákone v ust. § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol dôkazné bremeno. Ak sa chce úspešne

brániť žalovaný, musí tvrdiť existenciu právneho dôvodu (titulu) poskytnutia žalovanej sumy a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy, resp. tvrdiť a preukázať iné skutočnosti spochybňujúce nárok žalobcu.

42. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

43. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

44. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

45. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení podľa § 132 ods. 1 CSP alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

46. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho je, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

47. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena (preukázania tvrdených skutočností). Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je potom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, upravujúcej sporný právny pomer strán. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore je závislé na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

48. V súvislosti s povinnosťou žalobkyne označenej v odseku 41 odvolací súd poukazuje s ohľadom na predmet konania (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou v súvislosti s výkonom rozhodnutia žalovanej č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XX zo dňa 17.1.2012 (nadobudlo právoplatnosť dňa 7.3.2012), ktoré vykonal súdny exekútor Mgr. Ľudovít Zeliska na základe poverenia Okresného súdu Galanta sp. znm. 15Er/464/2012 zo dňa 30.3.2012) na právny názor dovolacieho súdu v zmysle uznesenia č. k. 4Cdo/88/2023-298 zo dňa 30.4.2025 označeného v odseku 14, ktorým je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP), že v danej veci bolo potrebné skúmať existenciu, resp. neexistenciu hmotnoprávneho nároku žalovanej na plnenie. Odvolací súd konštatuje, že je nesporné s poukazom na obsah vykonaného dokazovania, že žalovaná v konaní sp. zn. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX vydala dňa 14.1.2012 rozhodnutie, na základe ktorého bolo žalobkyni za mesiace júl 2010 až december 2011 predpísané nemocenské poistenie, starobné poistenie, invalidné poistenie, poistenie do rezervného fondu celkom v sume 3.504,15 eura (ktorá bola následne v exekučnom konaní vymožená). Uvedenému

rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie žalovanej vydané v konaní sp. zn. č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX dňa 20.9.2021, ktorým žalovaná rozhodla, že žalobkyni ako samostatne zárobkovo činnéj osobe nezaniklo povinné poistenie dňa 30.6.2010, ktoré však bolo v zmysle záverov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1/Sžso/59/2013 zo dňa 18.11.2014 nesprávne, preto žalovaná konečným rozhodnutím č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 20.2.2015 určila, že samostatne zárobkovo činnéj osobe A. B. C. (žalobkyni) zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 15.7.2010. Pričom dovolací súd výslovne uviedol v (zrušujúcom) uznesení č. k. 4Cdo/88/2023-298 zo dňa 30.4.2025, že z predložených rozhodnutí žalovanej jednoznačne vyplýva, že povinnosť na plnenie poistného žalobkyni skončila dňa 15. júla 2010, preto nárok na zaplatenie poistného za obdobie od 16. júla 2010 do 31. decembra 2011 žalovanej nevznikol, pretože žalobkyňa od 15. júla 2010 nebola povinne poistená, a teda dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že povinnosť na plnenie poistného žalobkyni skončila dňa 15.7.2010, preto nárok na zaplatenie poistného za obdobie od 16.7.2010 do 31.12.2011 žalovanej nevznikol, keďže žalobkyňa od 15.7.2010 nebola povinne poistená, a teda dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve.

49. Správne posúdenie otázky vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej), okrem iného predpokladá, že sudy si náležitým spôsobom ujasnia, čo je na základe obsahu žaloby predmetom konania a čo je právnym dôvodom nároku uplatneného žalobou.

50. Žalobkyňa sa podľa obsahu žaloby domáhala zaplatenia sumy 4.405,35 eur s úrokom z omeškania 5,5 % ročne od 9.8.2017 do zaplatenia s odôvodnením, že na základe rozhodnutia NS SR zo dňa 18.11.2014 žalovaná vydala dňa 20.2.2015 rozhodnutie, na základe ktorého žalobkyni zaniklo povinné poistenie dňa 15.7.2010, napriek ktorému žalovaná pokračovala v exekúcii (na základe exekučného titulu rozhodnutia žalovanej č. XXX-XXXXXXXXXX-XXXX/XX zo dňa 17.1.2012) do vymoženía žalovanej pohľadávky, čím sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila.

51. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v civilnom sporovom konaní sa rozlišuje procesná legitímácia a vecná legitímácia. Procesnou legitímáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitímáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), sa ukáže (prejaví) v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Vecná legitímácia má význam v každom sporovom konaní.

52. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti rozumie oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten z účastníkov, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Ak v konaní vyjde najavo, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný, súd bez ďalšieho žalobu zamietne. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je totiž rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca domnieva, že subjekt, proti ktorému jeho žaloba smeruje, je účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či ním skutočne je alebo nie je.

53. Stranou v spore sa niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je

nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 192/2004).

54. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva) na strane žalobcu alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti) na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho sporu (vid'. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009), a preto naplnenie vecnej legitímácie konajúci súd skúma v každom, bez ohľadu na tvrdenia alebo námietky strán sporu. Aj v tomto spore bolo teda povinnosťou súdu skúmať, či je na strane žalobkyne daná aktívna vecná legitímácia, teda či jej svedčí právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej, ako aj či je daná pasívna vecná legitímácia, teda či žalovanej svedčí povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalobkyni.

55. Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne len pri splnení zákonných predpokladov (označených už v odseku 34), ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane obohateného, protiprávnosť jeho získania, majetková ujma inej osoby a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je naplnený, nie je možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení. Pasívne legitimovaný je ten, koho majetok sa na úkor druhého neoprávnene zväčšil alebo u koho nedošlo k zmenšeniu majetku, hoci k tomu malo dôjsť. Oprávnený z bezdôvodného obohatenia (t.j. žalobkyňa) je povinný preukázať, že sa žalovaná na jej úkor bezdôvodne obohatila a zároveň výšku žalobou uplatneného bezdôvodného obohatenia.

56. Základným predpokladom na vydanie bezdôvodného obohatenia je, že došlo k odčerpaniu hodnôt z majetkovej sféry žalobkyne v prospech osoby, ktorá sa mala obohatiť. V tomto prípade žalobkyňa podľa odvolacieho súdu možno považovať za oprávnený subjekt na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože z jej strany došlo k strate na majetkových hodnotách plneniami v prospech žalovanej (vymoženými súdnym exekútorom).

57. O obohatenie ide vtedy, ak sa dostalo takýmto plnením majetkovej hodnoty tomu, komu bolo plnené, takže v jeho majetku došlo buď k zvýšeniu aktív, alebo k zníženiu pasív, poprípade sa jeho majetkový stav nezmenšil, hoci by sa tak za bežných okolností stalo. V danej veci je nepochybné, že žalobkyňa v roku 2015 uhradila žalovanej sumu 53,79 eur a suma 3.450,36 eur bola dňa 8.2.2018 prijatá na účet žalovanej (ktorú jej ako vymoženú poslal súdny exekútor), napriek tomu, že povinnosť na plnenie poisťného žalobkyni skončila dňa 15.7.2010, teda od tohto dňa nebola žalobkyňa povinne poisťovaná (nemala povinnosť platiť poisťné žalovanej za obdobie od 16.7.2010 do 31.12.2011), dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve, žalovanej bolo plnené z dôvodu, ktorý odpadol (v súlade s uvedeným záverom v odseku 48).

58. Ďalším zo zákonných predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia je príčinná súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmom druhého subjektu. Odvolací súd konštatuje, že majetková ujma na strane žalobkyne je nesporná, tak s tým súvisiaci údajný majetkový prospech na strane žalovanej existuje, a teda možno prijať záver, že boli splnené predpoklady na vznik bezdôvodného obohatenia. K zväčšeniu majetku na strane žalovanej došlo, a teda môže byť pasívne legitimovaným subjektom v konaní (avšak iba čo do sumy 3.504,15 eur s ohľadom na nižšie uvedené).

59. Žalobkyňa podľa odvolacieho súdu splnila všetky predpoklady nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to získanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej (obohatenej), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia (prijatie plnenia bez právneho dôvodu), majetková ujma, ktorá postihuje žalobkyňu (postihnutú) - úhrada sumy 3.504,15 eur (vymoženej súdnym exekútorom) pozostávajúca zo sumy 53,79 eur (uhradená žalobkyňou žalovanej v roku 2015 ako nespornej skutočnosti podľa § 151 CSP) a zo sumy 3.450,36 eur prijatej na účet žalovanej dňa 8.2.2018 (nesporná skutočnosť podľa § 151 CSP) a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia žalovanou a majetkovou ujmom žalobkyne.

60. S poukazom na vykonané dokazovanie a v súlade s vyššie uvedeným bolo nutné uzavrieť, že žalobkyňa preukázala, že medzi ňou a žalovanou právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, t.j. že žalovaná získala majetkový prospech vo výške 3.504,15 eur, že žalobkyni práve vo výške 3.504,15 eur vznikla majetková ujma a že táto ujma žalobkyni vznikla v dôsledku uhradenia sumy 53,79 eur

v roku 2015 a preposlaním sumy 3.450,36 eur súdnym exekútorom na účet žalovanej, čo zakladá vzťah príčinnej súvislosti medzi získaním bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej a vznikom majetkovej ujmy na strane žalobkyne.

61. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto spore uniesla dôkazné bremeno o tom, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila, a teda je pasívne vecne legitimovaná v konaní v časti žalovaného nároku v sume 3.504,15 eur, keď nebolo tiež sporné, že žalovaná prijala od žalobkyne sumu 53,79 eur (v roku 2015) a na účet dňa 8.2.2018 súdnym exekútorom vymoženú sumu vo výške 3.450,36 eur, keďže je potrebné vychádzať zo všeobecne platnej právnej zásady, že nikto sa nemá bez právneho dôvodu obohacovať na úkor iného. S ohľadom na uvedené odvolací súd v tejto časti nepovažoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za správny (z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia), preto postupom podľa § 388 CSP v tejto časti došlo k zmene, vyhovením žalobe (l. výrok napadnutého rozsudku) a uložením povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyňi sumu 3.504,15 eur v lehote podľa § 232 CSP.

62. Zvyšok žalovanej sumy 901,20 eur (pozostávajúce z odmeny exekútora vo výške 841,20 eur + náhrady hotových výdavkov 60,- eur) s príslušenstvom, predstavujú vymožené trovy exekúcie, ktoré neboli žalovanej súdnym exekútorom poslané (čo nebolo v konaní sporné, § 151 CSP), teda si ich zjavne ponechal súdny exekútor, pričom ohľadom tejto časti nemožno podľa odvolacieho súdu uzavrieť, že by žalovaná aj v tejto časti bola pasívne vecne legitimovaná, nebola preukázaná žiadna skutková podstata bezdôvodného obohatenia žalovanej (v tejto časti) s poukazom na teoretické východiská v odseku 41, a teda žalobkyňa ohľadom prípadného bezdôvodného obohatenia, neuniesla dôkazné bremeno, preto odvolací súd zamietnutie v tejto časti napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 CSP, vrátane požadovaného úroku z omeškania (5,5 % ročne zo sumy 901,20 eur od 9.8.2017 do zaplatenia), ktorý podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka tvorí s istinou 901,20 eur príslušenstvo.

63. Nad rámec uvedeného v odseku 62 odvolací súd poukazuje, „V konaní, v ktorom exekučný súd rozhoduje o trovách exekúcie a odmene exekútora, je exekútor účastníkom konania tak, ako je ním aj povinný z exekúcie, je nositeľom základných ľudských práv a slobôd, je vykonávateľom slobodného povolania na účely vytvárania zisku. Pokiaľ ide o odmenu súdneho exekútora, súdny exekútor koná vo vlastnom mene, na vlastný účet, a preto môže byť v tomto postavení subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia.“ (pozri nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 zo dňa 13.2.2013).

64. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

65. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

66. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

67. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

68. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

69. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

70. Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

71. „Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 210/2005 z 1. mája 2006).“

72. Omeškanie dlžníka s plnením peňažného dlhu spôsobuje právne následky uvedené v ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že veriteľ je oprávnený požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Časom splnenia záväzku vydať bezdôvodné obohatenie je prvý deň po tom, kedy ten, na úkor ktorého bol získaný (veriteľ), požiada o splnenie toho, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (dlžník). Vo všeobecnosti tak platí, že splatnosť dlhu nadväzuje na veriteľovo požiadanie, aby dlžník plnil. Iná splatnosť dlhu musí byť medzi účastníkmi právneho vzťahu dohodnutá, stanovená právnym predpisom alebo súdnym rozhodnutím. Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka ukladá dlžníkovi povinnosť plniť deň nasledujúci po tom, ako ho o plnenie veriteľ požiadal. Ak veriteľ vo výzve určí čas plnenia, pohľadávka sa stane splatnou uplynutím tejto doby. Za výzvu sa považuje aj žaloba o zaplatenie podaná veriteľom. V takomto prípade dlh sa stane splatným deň po doručení žaloby dlžníkovi. K omeškaniu dochádza uplynutím lehoty splatnosti. Tá sa riadi hmotným právom. Vo vzťahu k hlavnému záväzku je úrokový záväzok vedľajší, akcesorický. Povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania začína prvého dňa omeškania a nemôže trvať dlhšie, než trvá záväzok hlavný, ktorého premetom je pohľadávka veriteľa a jej zodpovedajúci dlh dlžníka. Vzhľadom k tomu, že pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v Občianskom zákonníku určená doba splnenia, je treba vychádzať z toho, že ten, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (dlžník), je povinný plniť prvý deň po tom, čo bol veriteľom o splnenie požiadaný. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníka skôr, je treba za kvalifikovanú výzvu považovať žalobu. Dňom splatnosti pohľadávky je potom deň po doručení tejto žaloby žalovanému.

73. V súvislosti so žalovaným úrokom z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 9.8.2017 do zaplatenia, odvolací súd konštatuje, že v konaní nebolo sporným, že žalobkyňa doručila žalovanej dňa 8.2.2018 výzvu na zaplatenie (pohľadávky) zo dňa 5.2.2018 vo výške 4.351,56 eur v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalovaná na výzvu žalobkyne reagovala listom zo dňa 19.2.2018 (doručeným žalobkyňi dňa 22.2.2018 na čl. 71) s tým, že ju považuje za neopodstatnenú, keď dňa 6.2.2018 vydal súdny exekútor oznámenie o vymožení pohľadávky vo výške 3.504,14 eur, vymožená suma 3.450,36 eur bola na účet oprávneného (žalovaná) prijatá dňa 8.2.2018. So zaplatením dlžnej sumy sa žalovaná ocitla v omeškaní dňa 16.2.2018, teda po uplynutí lehoty 7 dní od doručenia výzvy (žalobkyne zo 5.2.2018) žalovanej dňa 8.2.2018. Odvolací súd považoval nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania za dôvodný vo výške 5,5 % (v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.) ročne zo sumy 3.504,15 eur od 16.2.2018 do zaplatenia, a vo zvyšku za nedôvodný (5,5 % ročne zo sumy 901,20 eur od 9.8.2017 do zaplatenia, 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 9.8.2017 do 15.2.2018). S ohľadom na uvedené postupom podľa § 388 CSP odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v časti úroku z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 16.2.2018 do zaplatenia zmenil (vyhovením žalobe) a vo zvyšku úroku z omeškania (5,5 % ročne zo sumy 901,20 eur od 9.8.2017 do zaplatenia, 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 9.8.2017 do 15.2.2018) potvrdil zamietnutie postupom podľa § 387 CSP.

74. K námietke žalobkyne, že okresný súd sa nevysporiadal s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia, ktorým boli zrušené rozhodnutia žalovanej vo veci vyrubenia penále z vyššie špecifikovanej pohľadávky, odvolací súd poukazuje na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že v podaní doručenom okresnému súdu dňa 17.5.2021 (čl. 179) žalobkyňa výslovne poukázala (iba) na rozhodnutie Ústredia Sociálnej poisťovne zo dňa 29.4.2021 č. XXXXX-X/XXXX-XX, ktorým bolo (ale) zrušené rozhodnutie žalovanej vo veci vyrubenia penále z pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania (k podaniu je pripojené zrejme žalobkyňou označené rozhodnutie, ktoré však postráda prvú stranu pozn. odvolacieho súdu). Vzhľadom na už uvedený záver odvolacieho súdu (v súlade s názorom dovolacieho súdu), ktorý vyplýva z vykonaného dokazovania, že dôvod plnenia nespočíval v hmotnom práve, keďže povinnosť na plnenie poistného žalobkyňi skončila dňa 15.7.2010, by predmetné rozhodnutie nemalo vplyv na daný záver, tým skôr, že rozhodnutím Ústredia Sociálnej poisťovne zo dňa 29.4.2021 nebolo rozhodnuté o poistnom žalobkyne (ale o vyrubení penálov).

75. Vo vzťahu k odvolaniu, odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 379, § 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP je viazaný nielen rozsahom, ale aj konkrétnymi dôvodmi odvolania, ktoré odvolávajúca sa strana vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok posudzoval výlučne z hľadiska odvolacích dôvodov označených v odvolaní.

76. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že v štandardnom sporovom konaní zodpovednosť za obsahové vymedzenie odvolania v plnej miere zaťažuje odvolateľa (v prejednávacom spore žalovanú). Odvolací súd nemôže v sporovom/ kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než stranou v odvolaní vznesených konkrétnych námietok. Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených vád odôvodnené (§ 363 CSP), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Súd je viazaný využitými odvolacími dôvodmi, a to nielen nominálne, ale aj ak ide o odvolateľom použitú odvolaciu argumentáciu konkrétne pochybenia, vytykané súdu prvej inštancie v rámci daného odvolacieho dôvodu).

77. Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), avšak bližšie neuviedla, ktoré navrhnuté dôkazy neboli vykonané, teda nemohlo ani dôjsť k preskúmaniu v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu.

78. O nároku na náhradu trov konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 v spojení s § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančných, odvolacích a dovolacích v rozsahu pomeru jej úspechu, ktorý je 55,96 % zaokr. 56 %. Žalobkyňa dosiahla v konaní čistý úspech 55,96 % zaokr. 56 % ako rozdiel 77,98 % zaokr. 78 % (priznaná istina 3.504,15 eur + príslušenstvo vo výške 1.544,46 eur vyčíslené ako 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 16.2.2018 do 18.2.2026) a 22,02 % zaokr. 22 % (zamietnutá suma 901,20 eur + príslušenstvo 423,14 eur vyčíslená ako 5,5 % ročne zo sumy 901,20 eur od 9.8.2017 do 18.2.2026 + príslušenstvo 100,87 eur vyčíslený ako 5,5 % ročne zo sumy 3.504,15 eur od 9.8.2017 do 15.2.2018), pričom žalobkyňa žalobou žiadala priznať sumu 4.405,35 eur s príslušenstvom (keď nezistil dôvod na aplikáciu § 257 CSP). Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

79. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľky, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

80. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).